

[Korsgaard.]

ste Overbevisning besvares med et bestemt Nej; og Spørgsmaalet maa ligeledes besvares med et afgjort Nej, ogsaa naar man medtager de Indtægter, som de direkte Skatter ifølge det Lovforslag, der nu snart vil komme til Behandling, antages at ville give. Dette vil jeg gerne begrunde, og hermed gaar jeg over til nogle Enkeltheder.

Jeg skal da begynde med Udgiftsiden, om hvilken der ikke er meget at sige, fordi den nogenlunde er, som den maa og bør være. Jeg har egentlig kun een eneste Ting at fremdrage her, ikke fordi det er noget, der økonomisk betyder saa forfærdelig meget, men fordi det forekommer mig saa højkomisk, at man bruger den Regnskabsform, man nu her foreslaar — det drejer sig om det kongelige Teater.

Det kongelige Teater staar paa Finansloven 1932—33 opført med en Udgift paa 750 000 Kr., og alle ved jo, at dette Beløb i Aar sikkert ikke vil slaa til. Ikke desto mindre forandrer man Regnskabet for det kongelige Teater saaledes, at man siger: egentlig drives Teatret nu efter en Lov af 1903 — tror jeg det er; efter den opføres der et Tilskud til Teatret paa rundt regnet 150 000 Kr., og hvad der kommer af yderligere Udgifter, overføres paa Formueparagraffen. Ud fra denne Betragtning letter man altsaa Driftsbudgettet med 500 000—600 000 Kr. — og det, skønt man jo ved, at Udgiften faktisk vil blive meget større! Der maa vel sagtens være en formel Berettigelse derfor, men den kan jo ogsaa kun være formel. Naar vi nu ved, at det i hvert Fald fra visse Sider er Hensigten at føre Teatret videre med et Tilskud paa 750 000 Kr., synes jeg dog ikke, vi i Fremtiden kan have det paa den Maade, at af de 750 000 Kr. bliver der paa Driftsbudgettet opført som Udgift 150 000 Kr., medens Resten føres over til Formuen.

Det er, som sagt, kun en lille Ting, der finansielt set er uden Betydning; men jeg synes, det er urimeligt, og det er Grunden til, at jeg har fremdraget den.

Indtægten er som altid det alt afgørende med Hensyn til, om Budgettet vil holde eller ej, og som altid er det to Omraader, der særlig har Betydning, nemlig paa den ene Side Statsbanerne — og man maa vist nu ogsaa tage Postvæsenet med — og paa den anden Side, hvad der kommer ind under Skatteparagraffen. Alt det øvrige paa Indtægtsiden er saa betydningsløst, at det i hvert Fald ikke kan forrykke Balancen væsentligt.

Med Hensyn til Statsbanerne har jeg i

en Avisartikel for nogle Maaneder siden udtalt som min Mening, at der vilde blive en Forøgelse af Underskuddet, altsaa ud over det, man har regnet med paa Finansloven, paa 10 Mill. Kr. Efter det foreliggende bliver det kun 8 Mill. Kr.; altsaa Stillingen er for saa vidt bedre, end jeg havde troet. Nu kan naturligvis denne Forskel paa 2 Mill. Kr. forklares paa mange Maader, saasom ved, at Udgifterne til Kul og Benzin, til Brændsel i det hele taget, er faldet nogenlunde med de 2 Mill. Kr., og paa disse Udgifter har jo Administrationen som saadan ikke nogen stor Indflydelse; det er naturligvis Verdensmarkedets Priser, der her bliver de afgørende.

Men selv om det nu altsaa for saa vidt kan forklares, at Underskudsforøgelsen bliver paa 8 Mill. Kr. i Stedet for 10 Mill. Kr., og selv om man af Tillægsbevillingsloven kan se, at Postvæsenet har en meget stærk Formindskelse af Overskuddet, kan jeg dog ikke andet end finde, at der er Grund til at udtale sin Paaskønnelse af, at det har været Administrationen, være sig Statsbanernes eller Postvæsenets, muligt at formindske Udgifterne saa meget, som de faktisk er. Det er naturligvis i ganske særlig Grad Statsbanerne, der har formindsket Udgifterne. At det saa gaar ud over en hel Del Personer, ogsaa en Del Personer, som jeg ikke synes, det burde gaa ud over, er en Sag for sig; for et Væsen som Statsbanerne er det fornuftigvis faktisk og praktisk umuligt at opnaa Bespareselser, uden at det kommer til at gaa ud over Personalet. For Statsbanernes og Postvæsenets Vedkommende bliver altsaa Underskuddet lidt mindre end af mig antaget.

Jeg kommer derefter til Skatterne. De direkte Skatter er der ikke meget at sige om, udover dette, at de i Virkeligheden indgaar bedre, end man havde ventet; man havde ventet en forøget Indtægt paa 3 Mill. Kr.

Men vi kommer saa til de indirekte Skatter. I denne Forbindelse synes jeg, man uvilkkaarlig maa rejse hele Spørgsmaalet om Kriselovgivningen. Ved Kriselovgivningen lovgav man paa den Maade, at man regnede med visse Udgifter, og ved Skatteudskrivning paa forskellig Maade, særlig ad den indirekte Beskatnings Vej, mente man saa at skaffe tilsvarende Indtægter. Nu synes jeg, det vilde have været Finansministerens Pligt her ved Tillægsbevillingslovens første Behandling, hvor man dog stort set kan have et særdeles godt Indtryk deraf, at urede, hvorledes disse to Ting har modsvaret hinanden, om Indtægterne saa nogenlunde